

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: K. A., narozený X, t.č. pobytem X,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2022, č. j. OAM-10/LE-BA02-P15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2022, č. j. OAM-10/LE-BA02-P15-2022 rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

(dále jen **zákon o azylu**), pročež řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Důvodem pro takový postup žalovaného byla skutečnost, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 1. 2022 byla již druhá v pořadí a obsahovala totožné důvody, které uvedl žalobce již v první žádosti dne 5. 11. 2019, tj. existenci dluhu v zemi původu a neschopnost ho splácet.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby uvedl žalobce výčet ustanovení zákonů (§ 3, § 4 odst. 2 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; § 12 a § 14a zákona o azylu), k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít. Dále žalobce zdůraznil význam povinnosti žalovaného poučit žalobce ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti poté namítal, že až do předání rozhodnutí nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Žalobce dále namítal, že *postup žalovaného od počátku směřoval k hodnocení uváděných skutečností tak, aby mohl být zvolen postup označení žádosti za nepřijatelnou, došlo k rychlému zastavení řízení a nemuselo tak dojít k posouzení žádosti meritorně. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Zásadní procesní chybu žalovaného žalobce spatřoval ve strohém konstatování, které je uvedeno na str. 3 napadeného rozhodnutí, ve vztahu k možným změnám či novým skutečnostem, které se mohly po předchozí žádosti o mezinárodní ochranu změnit. Napadené rozhodnutí tak není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, aniž by bylo náležitě odůvodněno, z jakého důvodu k relevantní změně nedošlo a zejména jaké podklady o tomto vypovídají. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.*

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 4. 2022 žalovaný nesouhlasil s námitkami stran porušení některých ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Poté žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za bezvadné, správné a souladné se zákony. Žalovaný i nadále trval na zjištění skutečného stavu věci, posuzování případu ve všech souvislostech, kdy se měl zabývat i všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl. Žalovaný trval také na tom, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani žalovaný neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. K předchozímu řízení uvedl, že žalobce v ČR podal dne 5. 11. 2019 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

rozhodnuto rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. OAM-978/ZA-ZA11-VL11-2019 (NPM 10. 2. 2020) a mezinárodní ochrana žalobci nebyla udělena. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 2 Az 11/2020-21 zamítl (NPM 14. 10. 2021). Žalobce proti rozsudku soudu již nepodal žádný jiný opravný prostředek. Veškeré podklady jsou součástí správního spisu. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 14. 1. 2022, kdy jako hlavní důvod žádosti uvedl, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože tam má velký dluh, který není schopen splatit. K námitce žalobce, že nebyl poučen o řízení v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný odkazuje na list č. 23 správního spisu, ze kterého je zřejmé, že poučen byl a na list č. 21, kde žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by přesto měl žalobce dojem, že nemá dostatek informací, mohl se kdykoliv během správního řízení obrátit na žalovaného, který by mu poskytl patřičné informace. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sdělil žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. NSS k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný byl i nadále přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobci byla dána možnost se s těmito informacemi seznámit dne 11. 3. 2022. Žalobce se ke správnímu úkonu dostavil, žalovanému pouze sdělil, že podklady nechce doplnit a ani nechce uvést žádné jiné skutečnosti či nové informace, které by se týkaly jeho případu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v ČR podal již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy tato skutečnost vedla žalovaného k přesvědčení, že hlavním motivem žalobce je snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR (rozsudek NSS v Brně ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004). Žalovaný z tohoto důvodu doporučil žalobci, aby řešil svou pobytovou situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 5. 11. 2019. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. OAM-978/ZA-ZA11-VL11-2019 (NPM dne 10. 2. 2020), jímž nebyla mezinárodní ochrana žalobci udělena v žádné z forem dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Důvodem pro takový postup byla skutečnost, že žalobce neuvedl takové důvody, které by bylo možno podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany, když jediný žalobcem uvedený důvod jeho žádosti byl dluh, který má v zemi původu a není ho schopen splácet, pročez mu v zemi původu mělo hrozit nebezpečí od soukromého věřitele. Správní orgán odůvodnil svůj závěr zejména tím, že v případě žalobce se nejednalo o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť žalobce mohl požádat o pomoc příslušné složky země původu; nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu a současně žalobci nehrozila v případě návratu do země původu vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 2 Az 11/2020-21 (NPM dne 14. 10. 2021) žalobu zamítl. K důvodům své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v pořadí již druhé, žadatel sdělil, že se nemůže do Uzbekistánu vrátit, protože tam má velký dluh a není schopen ho tam splatit. Na následné dotazy žalovaného potvrdil, že uvedenou skutečnost uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a že je to vše, co chce uvést.
9. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
11. Soud tedy v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně nezměnila natolik, jak tvrdí žalovaný, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. V první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 11. 2019 uvedl žalobce jako důvod pro její podání především to, že má ve vlasti velký dluh a nemůže se tam vrátit, protože by ho kvůli tomuto dluhu určitě zabili.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

14. V aktuálně podané žádosti o mezinárodní ochranu, v pořadí druhé, ze dne 14. 1. 2022, uvedl žalobce jako důvod pro její podání především to, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože tam má velký dluh, který není schopen v tamním prostředí splatit. Současně žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu potvrdil, že tyto skutečnosti uvedl již v řízení o jeho první žádosti.
15. Soud po komparaci žalobcem tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak v žádosti ze dne 5. 11. 2019, tak v žádosti ze dne 14. 1. 2022, konstatuje, že žalobce uvedl totožné důvody; neuvedl žádné nové azylově relevantní skutečnosti, které by měly vést žalovaného k závěru, že jsou naplněny podmínky pro její přípustnost. Žalobce tedy stejně jako v jeho první žádosti i nyní uváděl jediný důvod pro podání žádosti, kterým je obava z návratu do země původu, protože tam má dluh u soukromého věřitele, který není schopen splácet. S ohledem na tato zjištění má soud závěry žalovaného stran totožnosti tvrzených důvodů a absence nově tvrzených skutečností za správné a plně se s nimi ztotožňuje.
16. Dále žalobce namítal nedostatečné poučení ze strany žalovaného, které mělo vyústit v negativní rozhodnutí o jeho žádosti. K uvedenému soud odkazuje na čl. 18 ve správním spise, kde je obsaženo poučení žalobce o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. V tomto směru se tedy dostalo žalobci poučení dostatečného, o čemž svědčí i fakt, že tak žalobce následně učinil a dne 14. 1. 2022 žádost o mezinárodní ochranu podal. Pakliže žalobce vytýká žalovanému absenci poučení o možnosti výsledku řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když neuvede nové skutečnosti, nezbyvá soudu než konstatovat, že zákon o azylu takovou povinnost žalovanému neukládá. Bylo by zcela v rozporu se smyslem zákona o azylu, aby správní orgán „naváděl“ žadatele o mezinárodní ochranu ke správnému formulování jimi tvrzených azylových důvodů. Žalobci byla dána možnost sdělit azylové důvody své žádosti. V případě žalobce se jednalo již o druhou žádost na území ČR, tudíž si musel být plně vědom svých povinností, tj. tvrdit rozhodné a konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje oprávněnost své žádosti. Zcela logicky žalobce nemohl očekávat jiný výsledek řízení oproti řízení o jeho první žádosti, jestliže uvede tytéž důvody bez jakýchkoli změn. Změnu situace v zemi původu poté přezkoumává správní orgán z vlastní iniciativy i bez tvrzení žalobce v tomto směru. Jako další poukazuje soud na protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 11. 3. 2022 (č.l. 58 správního spisu), kde byl žalobce dotazován, zda chce uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení současné žádosti. Odpověď zněla: Ne. Jestliže se nyní žalobce pokouší svou argumentací navodit dojem toho, že z důvodu absence individuálnějšího a podrobnějšího poučení došlo ke zkrácení jeho práv a negativnímu výsledku v řízení o jeho žádosti, považuje soud tuto námitku za nedůvodnou. K tomu dále soud podotýká, že není povinností správního orgánu poučovat žadatele o mezinárodní ochranu o všech v úvahu přicházejících způsobech rozhodnutí o žádosti, nýbrž je to právě žadatel, který svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, a právě proto v řízení o mezinárodní ochraně je ve vyšší míře kladeno břemeno tvrzení i břemeno důkazní na žadatele. Současně soud upozorňuje, že ani nyní v žalobě neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti, jež by měly být při posouzení aktuální žádosti vzaty v potaz.
17. V závěru žaloby namítal žalobce nedostatečnou odůvodněnost napadeného rozhodnutí stran objektivních změn v zemi původu v období od podání první žádosti o mezinárodní

ochranu do doby rozhodování o současné žádosti. K uvedenému odkazuje soud na str. 2-3 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s uvedeným nedostatkem vypořádal.

18. Ke zjištěnému stavu věci odkazuje soud na shromážděný spisový materiál, který žalovaný za účelem rozhodnutí shromáždil, jednalo se zejména o výpovědi žalobce učiněné v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod sp. zn. OAM-978/ZA-ZA11-VL11-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu, konkrétně ze zprávy Informace MZV ČR č. j. 106865-6/2021-LPTP, ze dne 20. dubna 2021, a Informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. února 2021. Veškeré uvedené podklady jsou součástí spisového materiálu k aktuální žádosti žalobce. Současně soud upozorňuje, že při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 11. 3. 2022 dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nenavrhl žalobce doplnění podkladů či nevyjádřil námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Ze strany žalovaného tak dle soudu došlo k obstarání dostatečného počtu podkladů k vytvoření objektivního názoru a posouzení věci. Jelikož ani žalobce neuvedl, v čem konkrétně by mělo dojít k nějaké změně v situaci v zemi původu, považoval žalovaný takto stručně zvolené odůvodnění ve spojení s odkazem na zdroje, z nichž vycházel, za dostatečné. V tomto směru se soud se závěry žalovaného ztotožňuje, neboť v podměrně krátkém mezidobí od 13. 10. 2021, kdy ve věci první žádosti rozhodl Městský soud v Praze (který byl povinen přihlížet k nově vyvstalým skutečnostem a okolnostem), a 14. 1. 2022, kdy podal žalobce v pořadí druhou žádost, skutečně nejsou patrné žádné změny, o čemž svědčí i nashromážděné podklady ve spise. Ačkoliv se tedy jedná o velmi stručné odůvodnění v tomto směru, považuje ho soud v kontextu celého případu za dostatečné a přezkoumatelné.
19. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně neprokázal žádný nový důvod nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného shledal soud přezkoumatelné. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

Plzeň 13. června 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K